

FÎHİ MÂ-FÎH

“İÇİNDEKİLER İÇİNDEDİR”

Vedat Ahsen COŞAR

phoenix

İçindekiler

Sunuşlar	11
Önsöz	23
Bölüm Bir	29
Bölüm İki: Araf	63
Bölüm Üç: Zamanda Yolculuk	73
Bölüm Dört:Vezir Köprü	83
Bölüm Beş:Seydişehir	87
Bölüm Altı:Konya	97
Bölüm Yedi:Kolaej Yılları	123
Bölüm Sekiz:Üniversite Yılları	161
Bölüm Dokuz:Ankara	233
Bölüm On: Ankara'da Avukatlık	239
Bölüm Onbir:Baroculuk Yılları	263
Bölüm Oniki:Demokratik Birlik Süreci	307
Bölüm Onüç:Baroculuk Hayatıma Son Veriyorum.....	335
Bölüm Ondört:Baroculuğa Geri Dönüş	371
Bölüm Onbeş Artık Baro Başkanlığım	403
Fotoğraflar	709

Sunuşlar

Türkiye Barolar Birliği Yönetim Kurulunda üç yılı aşkın bir süre birlikte görev yapmaktan büyük keyif aldığım sevgili başkanım Sayın Vedat Ahsen Coşar, yaşamını anlattığı ve anılarını topladığı bu eserine benim de bir önsöz yazmamı isteyince çok gururlandım ve duygulandım.

Ancak Sayın Vedat Ahsen Coşar'ın bu eserine önsöz yazmanın çok da kolay olamayacağını bilgisayarın başına geçince anladım. Zira ne kadar yazılırsa yazılsın Sayın Coşar'ı ve yaptıklarını kelimelerle anlatmak olanaksız.

Samsun Barosu başkanı olarak görev yaptığım 2004-2008 yılları arasında o tarihte Ankara Barosu Başkanı olan Sayın Vedat Ahsen Coşar'la TBB'nde düzenlenen baro başkanları toplantılarında sıkça birlikte oldum. Baro başkanı olarak çağdaş ve demokratik bir anlayış içerisinde hukukun üstünlüğünü esas alarak Baroya ve avukatlara nasıl hizmet ettiğini, çalışkanlığını, bizzat gözlemeleme imkanı buldum.

Kendisi ile çok kısa bir süre çalışma fırsatı bulabildiğim TBB başkanımız Özdemir Özok'un vefatından sonra Türkiye Barolar Birliği Başkanlığına seçilen Sayın Vedat Ahsen Coşar'ın entelektüel birikimi ile örnek insan ve örnek hukukçu kimliği yanında aktif bir icraatçı olmasına da bizzat tanık oldum.

Ankara Barosu başkanı iken yaptığı hizmetlerin yanında, Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı görevine gelir gelmez, uzun zamandır faaliyete geçiremeyen ve atıl durumda bulunan otelimizi çok kısa sürede ve öngörülenden çok daha düşük bedellerle mükemmel bir şekilde faaliyete geçişi, TBB'nin Kızılay'daki eski birlik binasının, Ülkedeki tüm hukukçuların yararlanacağı gününbirlik konuk evine dönüşmesi yönündeki hizmetini, AYAŞ'taki tesislerle ilgili müteahhitle önceki yönetim zamanında yapılan sözleşmeyi TBB'nin lehine revize etmesini; bu bağlamda, bu sözleşmedeki maliyet+%15 kar hükmüne göre malzemeleri kendisi seçen yüklenicinin elinden bu yetkinin alınarak, malzemeleri TBB'nin kendisinin seçmesini; kontrollük ve mimarlık sözleşmelerinin feshedilerek daha iyi şartlarla tesislerin bitirilmesini sağlmasını, tüm barolara araç alınmasını ve baroların kendilerine yakışır hizmet binalarına sahip olması için gösterdiği çabaları; bilişim ve iletişim teknolojilerinin barolara ve Türkiye Barolar Birliği'ne transferini sağlmasını; elektronik imza üretimini gerçekleştirmesini; akıllı avukatlık kimlik kartı-barokart için yaptığı alt yapı çalışmalarını ve kısa bir süre içinde bu kartların üretimini ve dağıtımını sağlmasını; avukat stajyerlerinin sigortalı yapılmasını; TBB'nin alt katında kurduğu hukuk müzesini ve daha pek çok şeyi, bu yoğun çalışma ortamında geçirdiği rahatsızlıkları önemsemeden sağlığını hiç sayarak gece gündüz görevini en iyi şekilde yapma gayretlerini hiç unutamayacağım.

Ailece birlikte olduğumuz ortamlarda Sayın Coşar'ın son derece iyi bir eş ve baba olduğunu, disiplinli çalışmasının getirdiği sertliğin yanında çoğu kez insancıl ve duygusal yanlarının da öne çıktığını, Türkiye Barolar Birliği seçimlerinde hiç de hak etmediği halde yapılan haksız eleştiriler nedeniyle ne kadar üzüldüğünü, duygusallaştığını belirtmeden geçemeyeceğim.

Yaşamının kısa bir bölümüne tanık olmama rağmen sevgili Vedat Ahsen Coşar'ın tüm yaşamının insanlığa ve hukukçulara örnek teşkil edeceğini, entelektüel kişiliğiyle, insani ve mesleki duruşuyla geçen bir yaşamın anlatıldığı bu eseri okuyan herkesin insanlık için, kendisi için çıkaracağı bir pay ve ders olacağını söyleyebilirim.

Sevgili Vedat Ahsen Coşar başkanımın bundan sonraki yaşamında da insanlığa ve avukatlık mesleğine ve Türk Yargısına çok fazla katkılarda bulunacağına inanıyor, bana bu sunuş yazısını yazma fırsatını verdiği için en içten teşekkürlerimi sunuyor sağlık, mutluluk ve başarılar diliyorum.

Av.Ahmet GÜREL
Haziran-2016

Bana göre pek çok alanda “usta” tanımını hak eden bu anıların yazarı bir önsöz yazmamı istediğinde çok bocaladım. Çünkü; onu tanıyan pek çok kişinin söylediği gibi, okumayı ve yazmayı bir yaşam biçimi olarak seçen, bildiklerini, öğrendiklerini, biriktirdiklerini paylaşmaktan haz duyan, çevresini bilginin ve bilgisinin ışığıyla aydınlatmak için çabalayan, kalemiyle değil yüreğiyle yazan “gerçek bir usta”nın kitabına önsöz yazmak çok zor.

“BİR GÖZYAŞI BİR GÜLÜMSEME” isimli kitabında “bilginin değerini bilenlere, neyi, ne zaman, nerede, nasıl söyleyeceğini bilenlere, aydınlığa, hikmete giden yolu bilenlere ve bütün bunları yaşamlarına uygulayabilenlere bilge diyoruz, usta diyoruz” şeklindeki sözleriyle bu kitabın yazarı, kanımca tam da kendisini tarif ediyor. Devamla; “İnsana, insanlara, insanlığa hizmet eden, bilgisini, zamanını, deneyimlerini insanlığa sunan o insanlara usta

diyoruz, bilge diyoruz” şeklindeki tanımlamada da yine kendisini işaret ediyor.

Çalışkanlığı, üretkenliği, entelektüel birikimi, derinliği, demokrat tavrı, sivil duruşu ve özgür düşünceye olan inancı hemen herkesçe bilinen usta yazarın, bu kitabında paylaştığı anıları okuyanların, onun pek de öne çıkarmadığı paylaşımcı, vicdanlı, bağışlayıcı, duygusal, alçakgönüllü, özelliklerini ve daha pek çok erdemini öğreneceklerini, iyi insan olduğunu, *“adam gibi adam”* olduğunu anlayacaklarını düşünüyorum.

Mevlana *“ Bırak sözlerin yükselsin, sesin değil. Çiçekleri yeşerten yağmurdur gök gürültüsü değil”* der. Vedat Ahsen Coşar'ın da, sesini değil sözünü yükselttiği tüm yazıları ve ilk kitabı gibi *“anı-lar’ını* da zevkle ve bir çırpıda okumak için sabırsızlanıyorum.

Av.Senay Ertem
Ağustos-2016

*Ne fark eder ki
Kör insan için
Elmas da bir,
Cam da...
Sana bakan kör ise
SAKIN kendini
Camdan sanma,
Mevlana*

Anılarımız, kendimiz ve geçmişteki yaşamamız ile ilgilidir. R. Necdet Kestelli'nin *“Hatıra; mazinin hakikati, ümit; istikbalin hayalidir”* dediği gibi insan yaşamı gerçekten; geçmişten, bugünden

ve gelecekten oluşur. Geçmiş hatırlar, bugünü yaşar, geleceği hayal ederiz.

Anıların yazılması ile ilgili Murathan Mungan *"Belki de bunun için herkes çocukluğunu/ geçmişini anlatmak ister birilerine. Bir zamanlar bizim olan bir sılayı, bir zamanlar parçası olduğumuz doğayı, suyun içinde yaşayıp da deryanın farkına varmayan balık örneğinde olduğu gibi, bir zamanlar som bir bütünlük içinde yaşadığımız için ayrı bir ad verme gereği bile duymadığımız o saf hayatı anlatarak yeniden ele geçirmek isteriz. Anlatmak ikinci hayattır."* diyor.

Gerçekten de çoğumuz zamanın geçip giderken üzerimizde bıraktığı izleri, tortuları yeniden yaşamak isteriz. Ama yazmanın amacı asla bu kadarla sınırlı değildir. Anı yazılarının önemli bir işlevi de tarihe tanıklık etmeleridir. Edebiyatta bir ilk kabul edilen (batı da eski Yunan sanatçısı Ksenophon'un *"Anabasis"* adlı eseri ve edebiyatımızda 7. asırda) Göktürk Yazıtlarından sonra günümüze kadar geçen dönemde anı türünde çok sayıda eser yazılmış ve bunlar edebiyat tarihinde yazı türü olarak yerini almıştır. Anı türü eser olduğu kabul edilen şua tezkireleri, menakıpnameler, fetihnameler, sefaretnameler tarihçilere ışık tutan eserler olmuştur. Tanzimat döneminden sonraki edebiyatımızda bu yazı türünde çok sayıda eser mevcut olup, bunlar yakın tarihimize ve o günlerin sosyal olayları hakkında sonraki kuşaklara ışık tutmaktadır.

Anı türü eserler, çeşitli alanlarda ünlü kişilerin hayatında iz bırakan anılarını sanat değeri taşıyan bir anlatımla yazarak başkaları ile paylaşmak düşüncesinden doğmuş olduğundan, bu türün çıkış noktası; yaşanmış olaylardır. Temel kaynağı ise yazarının hafızasıdır. Tarihçilere ve araştırmacılara ışık tutma özelliğinin yanı sıra, yazarının kişisel yargı ve yorumuna dayalı olması nedeniyle bu yazım türünün subjektif bir bakışı yansıttığı da gerçektir.

Themistocles¹ *"Bana hatırlama değil, unutmama sanatını öğret; çünkü hatırlamak istemediklerimi hatırlıyorum ve unutmak istediklerimi unutamıyorum"* diyor.

Anı yazarı, hatırladıklarını kaleme alırken ne kadar objektif olabilecek, gerektiğinde iğneyi ne kadar kendine batırabilecektir. İnsanın kendisi ile ilgili konularda objektif olmasının zorluğunu göz ardı etmemek gerekir. Bu nedenle, sıcaklığının yaşandığı yakın tarihte değil, aradan uzun zaman geçtikten sonra anıların yazılmasının, olaylara daha olgun ve tarafsız bakılmasını ve ayrıntıdan uzaklaşılmasını sağlayacağı görüşünün nedeni budur.

Geçmişteki bir zaman ve mekan içinde yaşanmış anıların yazılması, bu nedenlerle kaygılandırır beni. Çünkü yazıldığı yeni zamanda yer edinemeyecekleri, yanlış anlaşılacakları ve cevap hakkı olmayan başkalarına haksızlık edilebileceği korkusunu birlikte yaşıyorum.

Ancak okuyucuya yaşattığı duygu ne olursa olsun, yazılan anılar, yazarın dediği gibi; ikinci bir hayattır, geçmişi yaşatmaktadır. Andre Gide'nin *"Hatıra yazmak, ölümün elinden bir şey kurtarmaktır"* demesindeki gerçek, yazılan anıların geçmişin unutulmasını engellemesidir.

Okuyacağınız eser, avukat olan yazarının, meslek örgütlerinde (Ankara ve Türkiye Barolar Birliği) başkanlık yaptığı dönemlere, bunun öncesine ve sonrasına ait anılarıdır.

1994 yılından 2013 yılına kadar Ankara Barosu ve Türkiye Barolar Birliği'nin çeşitli Kurul ve Komisyonları ile Yönetim Kurulu Üyesi, Türkiye Barolar Birliği Delegatesi ve Ankara Barosu Başkan Yardımcısı olarak görev yaptığım dönem içinde, birçok meslektaşım ve başkanlarımız ile yakından çalışma fırsatı

¹ (MÖ 524–459) Pers Savaşları boyunca Atina meclisinde görev almış o Atinalı politikacı ve general.

tı buldum. Onların, mesleğimize katkı yapan çalışmalarına tanık oldum, deneyimlerinden yararlandım. Av. V.Ahsen Coşar'ın Ankara Barosu başkanı olarak üçüncü kez görev aldığı 2008'de Başkan Yardımcısı olarak görev yaptım.

Av. V.Ahsen Coşar Ankara Barosu ve Türkiye Barolar Birliği'nde başkan olarak görev yaptığı dönemlerde ve sonrasında, aldığı övgü ve eleştiriler ile adından çok söz ettiren bir başkan oldu. Kamuoyu önünde olmak yerine görüş ve düşüncelerini, bizzat yazdığı makale, duyuru ve bildirimlerle açıklamayı tercih eden başkan Coşar, hizmetlerinden çok ülke siyaseti ile ilgili gelişmelere sessiz kalmak ile suçlandı.

Duruşma salonlarının avukat masalarındaki monitörler ve Baroların hizmet binası ve hizmet aracına sahip olmaları Av.V.Ahsen Coşar'ın, Ankara Barosu ve Türkiye Barolar Birliği'nde başkan olarak görev yaptığı dönemde uygulamaya konulan projelerden bazılarıdır.

Mesleki ve felsefi bilgisi ile entelektüel kişiliği kabul gören Av. V.Ahsen Coşar'ın kişiliğinin ayrılmaz parçası olan tevazu ve makamları sadece hizmet aracı olarak görmesi nedeniyle "*koltuk insanı değil, insan koltuğu yüceltir*" düşüncesine örnek insan olduğunu hep düşünmüşümdür.

Eserin okuyuculara, gelecek kuşaklara ve özellikle meslek örgütü içerisinde görev üstlenecek meslektaşlarımıza yararlı olması dileğiyle...

Av. Salih AKGÜL
Mayıs-2016

Duygularınızla dünya arasında sadece teniniz varsa ve yaptığınız bir hatada yüzünüz kızaracak kadar erdem sahibiyse, hele empati yapabiliyorsanız, hayatı tamamlanacak bir proje gibi değil, doya doya yaşanacak bir zaman dilimi gibi görüyorsanız “başarılı” olmanız çok zor. Başarı için, duygusuz ve acımasız olmayı, hedef odaklı yaşamayı, herkese gülümseyen sahte bir maske takmayı dayatıyor modern zamanlar. Bir tür psikopatlık hali aslında bu. Buradan, her başarılı insanın anti sosyal kişilik bozukluğu olarak açıklanabilecek psikopatik belirtileri bir düzeyde yaşadığı sonucuna varan bir genelleme yapmak da, bütün genellemelerin ortak kaderini paylaşır ve yanlış olur.

Vedat Ahsen COŞAR, insan kalarak, hayatı duygularla, tevazuyla ve vicdanla yaşayarak, empati yaparak ve asla bir maskeye ihtiyaç duymayarak da başarılı olunabileceğini gösteren az sayıdaki istisnadan biri olmuştur benim için.

O’nu 2003 yılında, Ankara Barosu’nun seçim sürecinde tanıdım ilk olarak. Üç dönem yaptığı Ankara Barosu başkanlığı ve sonrasındaki TBB başkanlığı dönemlerinde, gerek Baro’da sürdürdüğüm Staj Kurulu üyeliği ve sonrasındaki Adli Yardım Kurulu başkanlığı görevleri dolayısıyla, gerekse kişisel dostluğumuzu her şart altında sürdürebilmiş olmamız nedeniyle, daha yakından tanıma olanağı buldum V.Ahsen COŞAR’ı. Her konuda anlaşamadık belki ama bir konuda mutlak olarak anlaşmıştığımızdan eminim: İnsani ilişkinin, diyalogun sürmesi için asla her konuda anlaşmamız gerekmedi.

V.Ahsen COŞAR’ın hiç adamları olmadı; sadece düşünceleri vardı ve düşündüğünü hayata geçirebilmek için insanlarla birlikte olurdu. Kendi düşüncesinin ışığına kapılıp, bazen insanları görmekte, tanımakta yanıldığı da oldu. Hatalar yaptı tabi ki; insana dair, insan tanımaya dair, son derece insani hatalar. En

basit, en sıradan işleri bile, duygusal bir coşkuyla yaptığını, kişisel gözlemim olarak rahatlıkla söyleyebilirim. Duygularıyla yaşamak, zayıf yanlarını bile saklamadan, çırılçıplak bir ruhla, sıkı sıkı örtünmüş ruhların dünyasında başarıyı kovalamak, insani hatalar yapılmasına neden olabiliyor. Ama kendi hatalarıyla yüzleşecek cesareti hep olmuştur V.Ahsen COŞAR'ın. İşte okumak üzere olduğunuz hatıraları da, bir yanıyla böyle bir yüzleşme iken, diğer yanıyla da aramızda dolaşan maskeli yüzlere tutulan bir aynadır. Kişisel sohbetlerimizden de biliyorum ki, aynı zamanda "*mecbur kalınmış bir savunma*"dır anlatılanlar.

Biyografiyi, Stefan Zweig'in kalemi ile sevdim en çok. Roterdamlı Erasmus'u okurken özgür düşüncenin ne demek olduğunu anladım bir kez daha. Magellan'la birlikte yol aldım en kestirme güney geçişini keşfetmek için. Köleliğe karşı özgür düşünce için Castello ile birlikte mücadele ettim Calvin'e karşı. Ve hayatımdaki Fouche'leri tanıdım Stefan Zweig sayesinde. Vedat Ahsen COŞAR sayesinde de, Erasmus ve Castello ile birlikte özgür düşünceye giden en kestirme yolu bulmak için Magellan'ın kaptanlığında bir keşif yolculuğuna çıkıp, hayatımızdaki Fouche'leri bir kez daha görme olanağını buldum.

Keyifle okuyacaksınız.

Av. Murat Böbrek

Temmuz-2016

*'Hayat başlar ve biter! Nasıl başlayıp nerede sona erdiği değil,
ikisi arasında neler sığdırılabildiğın önemlidir.'*

Amin Maalouf

Bağnazlığın kanıksandığı hatta alkışlandığı dönemler devrimci-ler için çok tehlikelidir. Yenilikçi ve özgürlükçü yaklaşımlar hep yaftalanmaya mahkumdur. Halbuki devrimci statükodan yana olmaz, olamaz, olmaması gerekir. Vedat Ahsen Coşar 2004 yılından 2013 yılına kadar mesleğe hizmette hem zihinsel, hem de zahir devrimler yapmıştır. Hem olduğu gibi görünmüş, hem de görüldüğü gibi olmuştur.

Kendi adıma en değerli katkı, maddi değerlerin hiçliği, bilginin yüceliğini şahsında yaşatarak öğreten değerli meslek büyüğüm, hemşehrım, ağabeyime sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Av.Mustafa Büyükavcı

Temmuz-2016

2010 yılı bahar döneminde Bilkent Üniversitesine, Küresel ve Uluslararası İlişkiler (GIA) programına başladım. O tarihte Vedat Hocam Ankara Barosu başkanıydı ve Hukuk Başlangıcı/Hukuka Giriş (Introduction To Law) dersimize geliyordu. Kendisini bu vesileyle tanıma şansını ve fırsatını yakaladım. Ancak o sene hem ders yoğunluğu, hem de şu andakinin aksine İngilizce hukuk kavramları bana çok ürkütücü geldiğinden dersi bırakmak zorunda kaldım. Kıymetli Vedat Hocamdan aynı dersi 2011 yılı bahar sömestrinde bir daha aldım. O tarihte kendileri Türkiye Barolar Birliği Başkanıydı. Bu ikinci alışımda dersi sınıf birincisi olarak geçtim.

Öğrencisi olduğum süreçte, Vedat Hocamın ilgimi çeken ve beni kendine hayran bırakan bir çok özelliğini gördüm. Bu özelliklerinden bazıları; Öncelikle çok iyi seviyede İngilizce bilen duayen bir hukukçu olması, sahip olduğu büyük yetki ve sorumluluklarının yanında medyatik ve entelektüel kişiliğine rağmen, öğrencilerinin karşısında tevazu sahibi ve son derece alçak gönüllü davranması ve bizimle adeta bir arkadaş olmasıydı. Bütün öğrenciler kendisiyle okul içerisinde istedikleri zaman diyalog kurabiliyorlardı. Bunların yanı sıra kendisinin adalet anlayışı ve yaklaşımı, hukuk bilgisi ve olaylara objektif olarak bakması beni ve diğer tüm öğrencileri etkilemiş ve hemen hepimizi kendisine hayran bırakmıştı. O günden bu güne kendisini duayen bir hukukçu olarak duruşu ve vizyonuyla hukuk kurallarından önce adaletli ve iyi bir insan olmak gerektiğini öğretme çabasıyla kendime rol model aldım.

Benim idealim hukuk okumaktı, hukukçu olmanın beni tamamlayacağını, bana hitap edecek ve mesleki anlamda gerçekten zevk alacağım tek işin bu olduğunu düşünmekteydim. 2011 yılında bölümümde yüksek bir ortalama ile (3.70) bölüm birincisi olmuştum. Bu bana Hukuk Fakültesi'ne geçiş yapma imkanı vermişti. Bu şansımı değerlendirme konusunda da Vedat Hocamın görüşünü aldım, kendisi bana "*hiç düşünmeden yatay geçiş yap Ünal*" dedi. Hocamın teşvik ve desteği ile hiç düşünmeden Bilkent Üniversitesi Hukuk Fakültesine yatay geçiş yaptım, şimdi daha iyi anlıyorum ki, çok da iyi yapmışım.

Fakülteyi geçen sene bitirdim ve şu anda stajımı Hocamın yanında yapıyorum. Stajımın bitmesine günler kala bunun benim için ne büyük bir onur olduğu konusunda kelimeler ve cümleler kifayetsiz kalmaktadır. Kendisi benim için ders aldığım yıllarda çok iyi bir hoca, mesleki anlamda bir üstat ve kendisiyle olan özel ilişkimde babam gibidir. Bilhassa benim üye-

rimde babamın sahip olduğu, olacağı ve olabileceği bütün haklara sahiptir. Hocamın fikirleri ve görüşleri benim için her zaman üstün olmuştur ve kendisine layık olmak adına Vedat Ahsen hocamın yolunda gitmekten şeref duyacağım. Üzerimde emeği çöktür. Kendisine en derin şükranlarımı ve saygılarımı sunuyorum.

Stj. Av. Ünal Yıldız
Ağustos-2016

Önsöz

Herkesin hayatına dair anlatacak bir hikayesi vardır mutlaka. Benim de var. Anılarımı onun için yazdım. Kolej tahsili yaptım. İngiliz ve Amerikalı hocaların eğitiminden geçtim. Buna dair anlatacak şeylerim var. Anlattım. 68 kuşağındayım. O döneme, o dönemin Türkiye'sine dair anlatacak şeylerim var. Anlattım. 27 Mayıs'ı, 12 Mart'ı, 12 Eylül'ü, 28 Şubat'ı yaşadım. Türkiye'nin zor zamanları olan bu süreçlere dair anılarım, düşüncelerim, gözlemlerim, tespit ve eleştirilerim var. Anlattım. Demokrasiye, Cumhuriyete, laikliğe, insan için ekmek kadar, su kadar aziz bir şey olan özgürlüğe dair değerlendirmelerim, görüşlerim var. Anlattım. Avukatım. Kırk iki yıldır fiilen bu mesleği icra ediyorum. Altı yıla yakın Ankara Barosu Başkanlığı, üç yıl Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı yaptım. Bu süreçte yargıyla, yargı bağımsızlığıyla, yargıç tarafsızlığıyla, avukatlık mesleğiyle, Türkiye'nin dünden bugüne en önemli sorunu olan hukukla, hukukun bazen dayanılmaz ağırlığıyla, bazen de dayanılmaz hafifliğiyle, Türkiye'nin daha hala hukuk devleti olamamasıyla ve bunun getirdiği sıkıntılarla, insanın ve insanlığın en yüce erdemlerinden birisi olan adaletle

ilgili bildiklerim, biriktirdiklerim, gördüklerim, yaşadıklarım, bu konuda yaptığım mücadeleler var. Anlattım.

Üç cilt olarak düzenlenen anılarımın birinci cildi doğumundan ikinci kez Ankara Barosu Başkanlığı'na seçilmeme kadar olan süreyi, ikinci cildi Ankara Barosu Başkanlığı'nın üçüncü dönemini, son cildi ise Türkiye Barolar Birliği Başkanlığı dönemini kapsıyor.

Anılarıma isim olarak koyduğum 'FÎHÎ MÂ-FÎH' Mevlana'nın kitabının adı. Türkçe 'İÇİNDEKİLER İÇİNDEDİR' anlamına geliyor. FÎHÎ MÂ-FÎH, Mevlana'nın katıldığı meclislerde yaptığı konuşmalardan oluşuyor. Oğlu Sultan Veled ve Mevlana'nın müritleri tarafından derlenerek kitap haline getirilmiş. FÎHÎ MÂ-FÎH, Mevlana'yı tanımak, Mevlana'nın tasavvuf, din, felsefe, ahlak, dünya ve insanlık görüşü, şiir vb. konulardaki görüşlerini öğrenmek ve anlamak yönünden Mesnevi kadar önemli ve değerli bir eserdir.

Mevlana'nın '*Ona dayanırım Ben-Rahman ve Rahim Allah Adıyla*' diyerek başladığı bu büyük eserin ilk cümlesi: '*Bilginlerin kötüsü, beyleri ziyaret eden bilgindir; beylerin hayırlısı da bilginleri ziyaret eden beydir. Ne güzel beydir yoksulun kapısındaki bey; ne kötü yoksuldur beyin kapısındaki yoksul*' cümleleriyle başlar.

Mevlana'nın bu öğüdüyle kastettiği şey, kendisinin de açıkladığı üzere, cümlenin harici anlamı, yani '*beyleri ziyaret eden bilgin kötüdür; bilginleri ziyaret eden bey hayırlıdır*' demek değildir. Araplar '*Biz vermeyi öğrendik, almaya öğrenmedik*' derler. Mevlana'ya göre de '*almaya değil, vermeye giden bilgin iyidir; almaya değil, vermeye giden bey hayırlıdır.*'

Ben ve benim gibiler, '*alma değil, verme terbiyesi*' ile büyüdük. Anılarımı yazmaktan amacım, almak değil, vermektir. Nedir vermek istediğim? Gandhi '*benim hayatım, benim mesajımdır*' diyor. Aslında sadece Gandhi'nin değil, herkesin hayatı,

kendi mesajıdır. Benim hayatım da öyle. Anılarımı yazmakla, yarın ileride avukat, yargıç, savcı, noter veya akademisyen olmak isteyenlere, hukuk fakültesi öğrencilerine, halen avukatlık, yargıçlık, savcılık, noterlik ve akademisyenlik yapanlara, mesleği her ne olursa olsun bu kitaba ilgi duyacak olanlara bir mesaj vermek istedim. İyiliğin mesajını/bilgisini, önemli olmanın değil, değerli olmanın mesajını, bir şeyler olmanın değil, bir şeyler yapmanın mesajını, umudun mesajını, doğru ve güzel olan şeyler için, pozitif hedefler için mücadele etmenin mesajını, iyi olmanın, ahlaklı olmanın, erdemli olmanın mesajını, sade olmanın, mütevazı olmanın, saydam olmanın, bağımsız, özgür, özerk birey olmanın, iyi olanların bir gün mutlaka kazanacaklarının mesajını vermeye çalıştım. Verebilirdiysem eğer, emin olun tek tesellim, yegane kazancım ve mutluluğum bu olacaktır.

'Geçicilerin geçicikleri, her şey geçici. Olmuş olan, olacaktır, yapılmış olan tekrar yapılacaktır ve güneşin altında yeni hiçbir şey yoktur' diyor İncil'in ahlaki özdeyişlerinden birinin yazarı olan Ecclesiaste. Benim yaşadıklarım da, yaşarken yazdıklarım da, söylediklerim de, hissettiklerim de geçici şeylerdi, güneşin altında daha önce yaşanmış olan, söylenmiş olan şeylerdi. Hepsi geldi ve geçti; yazıldı, söylendi, hissedildi, yaşandı ve bitti. Ve elbette bunların hiçbirisi, yeni şeyler olmadığı gibi, çok önemli şeyler de değildi.

Peki, o halde neden yazdım anılarımı? Belki önemseyecek olanlar olur diye yazdım ama daha çok kendim için yazdım. Kendimi ifade etmek, bir anlamda hayata, hayatıma karşı olan kişisel sorumluluğumu yerine getirmek, kamusal alanda ve anlamda uğradığım kimi haksızlıklara karşı kendimi savunmak için yazdım.

Ve elbette tanıklık ettiğim süreçte yaşanan toplumsal ve siyasal olaylar aracılığıyla tarihe küçük de olsa bir not düşmek için yazdım. Ve bütün bunları yazarken Murathan Mungan'ın *'Yaşam boyu ne çok şeyin yanından geçip gitmişiz. Ne çok fırsatın, hayalin, insanın, ihtimalin...'* demekle ne demek istediğini çok daha iyi anladım.

Son bir söz. İki teşekkür daha doğrusu. Anılarımı kitap olarak basan yayınevinin sahibi değerli insan, güzel insan, dost insan Sayın Ünal Sevindik'e ve yine anılarımın düzeltmelerini yapan, yayına hazır hale getiren, son birkaç yıl içinde kazandığım değerli bir arkadaşım olan, sohbetinden keyif aldığım, entelektüel kişiliğinden beslendiğim nadir insanlardan olan sevgili Ali Cevat Palaoğlu'na kucak dolusu teşekkürler ediyorum

Saygılarımla.
V.Ahsen Coşar

Bölüm Bir

(1)

Tarih 26 Mayıs 2013. Günlerden Pazar. Saat 17.00. Yer Ankara, Balgat'taki Türkiye Barolar Birliği'nin Balo Salonu. Türkiye Barolar Birliği'nin seçimli 32. Olağan Genel Kurulu az önce sona erdi. Seçim sandığının açılmasını bekliyoruz. Herkes heyecanlı. Ben olmam gerekenden daha sakinim. Önce sandık, daha sonra sandıktaki zarflar açılmaya başladı. Açılan ilk zarflar sanki seçim sonucunun habercisi gibi. Çıkan oyların çoğu Prof.Dr.Metin Feyzioğlu'na ait. Oyların daha dörtte biri zarflardan çıktığında yanımda oturan meslektaşına *'sanırım seçimi kaybettik'* diyorum. Sonuç da öyle oluyor. Prof.Dr.Metin Feyzioğlu 209, Vedat Ahsen Coşar 159, Kazım Kolcuoğlu 68. Kazanan Prof.Dr.Metin Feyzioğlu'nu kutlamak için yerimden kalkıyor, kendisine doğru ilerliyorum. O anda hemen önümde bulunan, öfke, kin, nefret ve kıskançlıktan ibaret olan birisi, yumruklarını havaya doğru kaldırıyor ve *'Allah'ım bana bugünü gösterdiğin için sana şükrediyorum'* diyor. On numara gözlüklerinin arkasında kocaman olmuş kırmızı gözlerine bakıyor, hafiften gülümsüyor, hiç bir şey demeden yanından geçip gidiyorum.

O anda yanıma gelmiş olan Prof.Dr. Metin Feyzioğlu'nu kutluyorum. Prof.Dr.Metin Feyzioğlu, beni ve Kazım Kolcuoğlu'nu kürsüye davet ediyor. Üçümüz birlikte kürsüye çıkıyoruz. Bana ve Kazım Bey'e konuşmamız için öneride bulunuyor. Teşekkür ediyorum. *'Susmak iyidir, susmak çok şey söylemek demektir'* diye düşündüğüm için hiçbir şey söylemiyor, söylemek de istemiyorum. Kazım Bey de teşekkür ediyor. O da bir şey söylemiyor. Prof.Dr.Metin Feyzioğlu kendisine destek olanlara teşekkür ediyor, başka şeyler de söylüyor. Çok kayda değer şeyler söylemediğinden olacak, söylediği diğer şeyleri hatırlamıyorum.

Prof.Dr.Metin Feyzioğlu'nun konuşması bitince içimden *'Yüzüm şen, hatıram şen, meclisim şen, mevkiim gülşen / Dilim şen, hemrevim şen, hemserim şen, hemdemim ruşen'* diyerek salondan dışarı çıkıyorum. Fuayedede, kendi Baro Başkanı'nun *'çöp sepetine'* koyduğu hanımefendiyle karşılaşıyorum. Elini sıkarak kutluyorum kendisini. Öpmek istiyor, izin vermiyorum. Sinirleniyor. Söylenmeye başlıyor. Cevap vermeden uzaklaşıyorum oradan. Tanrım *'vicdanımı hırslarımdan koru'* diye dua ederek binadan dışarıya çıkıyorum.

(2)

Yanımda eşim, arkadaşlarım, Birlik çalışanlarının bir kısmı, bazı Baro Başkanları ve delegeler var. Oradan ayrılmak, gitmek, uzaklaşmak istiyorum, ama beni bırakmıyorlar. Aklıma yakındaki açık hava kahvesi geliyor. Osmanlı Kahve. *'Oraya gidelim'* diyorum. Hep birlikte Osmanlı Kahve'ye gidiyoruz, yaklaşık elli kişiyiz. Yanımda eşim var. Anımsayabildiğim kadarıyla Çanakkale Baro Başkanı Tülay Ömercioğlu, Malatya Baro Başkanı Eyüp Kutlubay, Şırnak Baro Başkanı Nuşirevan Elçi, Tunceli Baro Başkanı Hasan Özcan, Kars Baro Başkanı İbrahim Baştımar, Şanlıurfa Baro Başkanı Ali Fuat Bucak, Kocaeli Baro

Başkanı Tamer Solakoğlu, Zonguldak Baro Başkanı İbrahim Kerem Ertem, Sakarya Baro Başkanı Recep Hacıyüpoğlu, Bitlis Baro Başkanı Enis Gül, Bingöl Baro Başkanı Erdal Aydemir, Ağrı Baro Başkanı Ali Artuk, Tokat Baro Başkanı Faruk Bostancı, Talay Şenol, Cengiz Tuğral, Sitare Sağsen, Turgay Bilge, Serhat Zenginpedük, Hüseyin Çolak, Denizli delegeşi Adil Demir, Şanlıurfa delegeşi İrfan Güven, Tokat delegeşi Mustafa Aslan, Kocaeli Delegeleri Bahar Gültekin Candemir, Cumhur Arıkan, Mersin Barosu Delegeşi Hakan Kendirci, Mersin Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Duman, Özcan Çine, Senay Ertem, Salih Akgül, Özgür Eralp, Makbule Özer, Adnan Sağsen, Hava Orhon, Hakan Canduran, Erinç Sağkan, Ediz Yoraz, Özge Köksal, Yağmur Erol Sağkan, Türkiye Barolar Birliği'nin bazı çalışanları var.

Osmanlı Kahve'de bulunan herkes sonuçtan dolayı şaşkın ve üzgün. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Belli ki herkes benim bir şeyler söylememi bekliyor. Sözü ben alıyorum. Orada bulunanlara, *'benimle birlikte oldukları için, verdikleri destek ve gösterdikleri güven için teşekkür ediyor, seçimin demokratik bir yarış olduğunu, bu yarışı bize yakışan şekilde yaptığımızı ama kaybettiğimizi, demokratik terbiyemiz gereği ortaya çıkan iradeye saygılı olmamız gerektiğini'* söylüyor, Kennedy'nin *'Galibiyetin babaları çoktur, yenilgiler yetimdir'* sözünü hatırlatıyor ve *'çok şükür sayenizde yetim değilim'* diyorum. Söz alan arkadaşlar teselli edici sözler, güzel sözler söylüyorlar. Sonra herkesle vedalaşıp oradan ayrılıyorum. Vedaları, gözyaşlarını, alkışları arkamda bırakıyor, seçim gezilerinde olduğu gibi sevgili Salih Akgül'ün arabasına biniyor, Yahya Kemal'in o müstesna beytinde dediği gibi: *'Dünya biter o yerde ki, mağlup olur hayal / Temdid-i ömre kudreti kalmaz tahayyülün'* diyerek oradan uzaklaşıyorum.

Dünya değil elbette, ama baroculuk hayatım, Türkiye Barolar Birliği, benim için o gün orada bitiyor. Bitiyor, zira bu